

Küçük Filin Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Filin Bahçesi

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş, altın renkli savanada, rüzgârda fısıldayan otların arasında küçük bir fil yaşırdı. Yumuşak gri-mavi derisi, kocaman sarkık kulakları ve minik yeşil yapraklı, parlak sarı bir boyun atkısı vardı. Mutlu olduğunda kısa hortumu kıpır kıpır oynardı ve bugün çok mutluydu. Tek başına bir maceraya çıkıyordu.

Küçük fil uzun akasya ağaçlarının yanından geçip küçük bir tepenin üzerinden yürüdü. Aniden durdu ve kocaman yuvarlak gözleri fal taşı gibi açıldı. Orada, bir çukurda bir bahçe vardı. Ama mutlu bir bahçe değildi. Karanlık gölgeler bitkileri kaplamıştı ve yapraklar üzgün bir şekilde sarkıyordu. Küçük bir tabelada "Lütfen büyü" yazıyordu. Filin içi sızladı.

"Endişelenme," dedi yumuşak bir sesle. "Sana yardım edeceğim." Biraz daha yaklaştı ve çiçeklerin etrafına dolanmış yabani otları gördü. Güneş onlara ulaşamıyordu. Güçlü bacaklarına ve kısa hortumuna baktı. "Ben büyüyüm," dedi. "Bu yabani otları çekebilirim." Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Sonra minik bir cıvıltı duydu.

Küçük bir kuş kanat çırpıp sarkan bir yaprağın üzerine kondu. Filin kulağından büyük değildi; gök mavisi tüyleri, krem rengi bir karnı ve parlak turuncu bir gagası vardı. Yanında minik kırmızı bir çanta asılıydı. "Merhaba!" diye cıvıladı. "Yardım edecek bir bahçe arıyorum. Burası mı?" Fil başını salladı. "Güneşe ve arkadaşlara ihtiyacı var."

"Ben yardım edebilirim!" dedi küçük kuş. "Ben küçüğüm ve hızlıyım. Tohumları toprağa bırakabilirim." Fil gülümsedi. "Ben de büyüğüm ve güçlüyüm. Yabani otları çekebilirim." Birbirlerine baktılar ve harika bir takım olacaklarını anladılar. "Başlayalım!" dedi kuş. Çantasını açtı ve ona küçük vaatler gibi parlayan minik tohumlar gösterdi.

Küçük fil kısa hortumunu büyük, dikenli bir yabani otun etrafına doladı. Çekti, çekti ve sonunda—pat!—ot çıktı. Bir tane daha, bir tane daha çekti. Küçük kuş onun üzerinde uçarak "Haydi, çek! Haydi, çek!" diye şarkı söyledi. Her çıkan yabani otla bahçeye biraz daha ışık doldu. Fil çalışırken sarı boyun atkısı dalgalanıyordu.

Sonra küçük kuş aşağı süzölüp yumuşak toprağa tohumlar bıraktı. O kadar hızlıydı ki fil onu neredeyse takip edemiyordu. "Buraya ek! Oraya ek!" diye cıvıladı. Fil kocaman ayaklarıyla toprağı nazıkçe bastırdı. "Çok sert değil," dedi kuş. "Tohumlar uykulu. Nazik olmalıyız." Fil başını salladı ve çok yumuşak bastırdı.

Bahçe susamıştı. Küçük fil yakınlarda küçük bir dere buldu. Hortumunu suyla doldurup geri taşıdı. Ama hortumu kısıydı ve suyun çoğu döküldü. "Olamaz!" dedi. Küçük kuşun bir fikri vardı. "Ben önden uçup bitkilere hazırlanmalarını söyleyebilirim!" Bahçeye hızla gidip "Su geliyor! İçin!" diye şarkı söyledi. Fil güldü ve yeniden denedi.

Bütün sabah çalıştılar. Fil yabani otları çekti ve su taşıdı. Kuş tohumları bıraktı ve bitkilere şarkı söyledi. "Büyüyün, küçük tohumlar, büyüyün!" diye şarkı söyledi. "Güneş yakında, arkadaşlar burada!" Fil de ona eşlik ederek mırıldandı. Yavaş yavaş bahçe değişmeye başladı. Toprakta minik yeşil filizler çıktı ve gölgeler küçüldü.

Ama en büyük gölge uzun, dikenli bir çalıdan geliyordu. Fil çekti ama çalı kımıldamadı. "Çok büyük!" dedi. Küçük kuş etrafında uçtu. "Birlikte yapabiliriz," dedi. "Ben bir çekme şarkısı söyleyeceğim, sen de üçe kadar sayınca çekeceksin." "Bir, iki, üç—çek!" diye şarkı söyledi. Fil var gücüyle çekti. Pat! Çalı çıktı.

Güneş, ılık bal gibi bahçeye doldu. Küçük fil gözlerini kırptırdı. "Başardık!" diye sevindi. Küçük kuş havada dans etti. "Bak!" diye cıvıladı. Tohumlar minik yeşil yapraklara dönüşmüştü. Bahçe uyanıyordu. "Yabani otları sen çıktın," dedi kuş. "Tohumları da sen ektin," dedi fil. "İyi bir takımız."

Her gün geri geldiler. Fil su taşıdı ve yeni çıkan yabani otları çekti. Kuş tatlı şarkılarını söyledi ve daha çok tohum bıraktı. Bitkiler daha da uzun ve yeşil büyüdü. "Şarkıların onları mutlu ediyor," dedi fil. "Gücün de onları koruyor," dedi kuş. Birbirlerine gülümsediler, arkadaş oldukları için mutluydular.

Bir sabah bahçe çiçeklerle doluydu! Kırmızı, sarı ve mor çiçekler esintide başlarını sallıyordu. Güneş her yaprağın üzerinde dans ediyordu. Küçük fil sevinçle borusunu çaldı. Küçük kuş mutlu bir şarkı söyledi. "Güneşi geri getirdik!" diye cıvıladı. "Yeşil yaprakları da!" dedi fil. Birlikte bahçenin etrafında dans ettiler.

Çiçekler o kadar tatlı kokuyordu ki kelebekler ziyarete geldi. Arılar mutlulukla vızıldadı. Savanadaki diğer hayvanlar da neşeli sesleri duydu. Bir zürafa çalılardan üzerinden baktı. "Ne güzel bir bahçe!" dedi. "Burada oynayabilir miyiz?" Fil ve kuş birbirlerine baktılar ve başlarını salladılar. "Elbette!" dediler. "Bahçeler paylaşmak içindir."

Kısa süre sonra bütün arkadaşları oynamaya geldi. Maymunlar dallarda sallandı, tavşanlar çiçeklerin arasında zıpladı ve bir kaplumbağa gölgeli bir yaprağın altında dinlendi. Küçük fil ve küçük kuş yan yana oturup izlediler. "Başardık," dedi fil. "Evet," dedi kuş. "Çünkü sen güçlüsün, ben de hızlıyım." Fil gülümsedi. "Ve çünkü arkadaşız."

Bahçe artık üzgün ve gölgeli değildi. Güneş, çiçekler ve kahkahalarla doluydu. Küçük fil, büyük ve güçlü olmanın iyi olduğunu, ama nazik olmanın ve birlikte çalışmanın daha da iyi olduğunu öğrendi. Küçük kuş da minik kanatların bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Farklı yeteneklerin dostlukla paylaşıldığında harika şeyler büyüttüğünü biliyorlardı.